

HET TARIEF DER INKOMSTENBELASTING EN DER VENNOOTSCHAPSBELASTING

door R. J. Ovezall

Herhaaldelijk is reeds het vraagstuk aan de orde gesteld, of het gewent zou zijn van de heffing van de vennootschapsbelasting over de winsten van naamloze vennootschappen een primair dividend van bijv. 4 % vrij te stellen; ook bij de behandeling van de Wet houdende fiscale voorzieningen in het belang van de werkgelegenheid op langere termijn in de beide Kamers der Staten-Generaal is gepleit voor de vrijstelling van een primair dividend.

Dit denkbeeld is evenwel door de Minister verworpen, aangezien volgens de Minister deze maatregel het evenwicht tussen de belastingdruk op de rechtspersonen enerzijds en de ondernemingen van natuurlijke personen anderzijds ernstig zou verstoren, hetgeen zowel uit een oogpunt van een redelijke verdeling van lasten als uit een oogpunt van gelijke voorwaarden, waarop de markt wordt betreden, moeilijk is te verdedigen en stellig zou leiden tot een vlucht in de N.V.-vorm. Zou men, zo betoogt de Minister, deze gevolgen willen voorkomen en tevens de budgettaire consequenties van een verkleining van het draagvlak van de vennootschapsbelasting willen verminderen door de „overwinst” zwaarder te belasten, dan komt zulks neer op een extra-belasting van de risico-premie voor het ter beschikking stellen van risico-dragend kapitaal, hetgeen een verre van doeltreffend middel is om het aanbod van dat kapitaal te vergroten (zie Memorie van Antwoord, pagina 15).

Deze argumenten van de Minister lijken mij niet steekhoudend. Het is immers veeleer zo, dat de voorstanders van de vrijstelling van een primair dividend van de heffing der vennootschapsbelasting er naar streven een element aan ons belastingstelsel te ontnemen, waardoor de vennootschapsvorm der N.V. rechtstreeks in het nadeel is tegenover de ondernemingen van natuurlijke personen, nu immers bij de bestaande regeling het uitgekeerde dividend dubbel wordt belast, t.w. zowel met vennootschapsbelasting (bij de N.V.) als met inkomstenbelasting (bij de aandeelhouder). Het gaat de voorstanders dus niet zozeer om het bereiken van een voordeel voor de N.V.-vorm, als wel om het ontgaan van een nadeel.

Anderzijds valt niet te ontkennen, dat bij vrijstelling van een primair dividend een fiscaal voordeel, dat aan de N.V.-vorm is verbonden, nl. dat de ingehouden winsten met maximaal 46 % worden belast, terwijl het tarief der inkomstenbelasting tot 75 % oploopt, in betekenis toeneemt, omdat dan niet langer voorzover het althans om een primaire winstuitkering van bijvoorbeeld 4 % zou gaan, dit voordeel geheel of ten dele door het nadeel der dubbele heffing over de uitgekeerde winst wordt gecompenseerd.

Ook na de thans van kracht geworden wijzigingen in de vennootschapsbelasting en de inkomstenbelasting is de situatie dus zo gebleven, dat de N.V.-vorm, vergeleken met de ondernemingen van natuurlijke personen, ten aanzien van de belastingheffing over uitgekeerde winsten in het nadeel verkeert, doch ten aanzien van de in bedrijf gehouden winsten in het voordeel is.

Een dergelijke toestand kan op den duur nimmer bevredigen, aangezien het bij een juist systeem van belastingheffing van geen invloed mag zijn,

welke de juridische structuur is van de onderneming waarin het bedrijf wordt uitgeoefend.

Zonder te dezer plaatse in een uitvoerige beschouwing te willen treden over dit vraagstuk, dat ongetwijfeld nog vele pennen in beweging zal brengen, zolang de huidige onbevredigende regeling wordt gecontinueerd, acht ik het voor de verdere oordeelvorming over dit vraagstuk nuttig, te wijzen op een artikel van Prof. Dr Werner Flume te Göttingen, dat onlangs in „Der Betrieb” ¹⁾, een uitgave van Verlag Handelsblatt G.m.b.H. te Düsseldorf, werd gepubliceerd. Uit dit artikel blijkt, dat het probleem van de vrijstelling van primair dividend en van de voor de vennootschapsbelasting en inkomstenbelasting gewenst te achten tarieven, mede in verband met haar onderlinge samenhang, ook in Duitsland thans onderwerp van diepgaande discussies is. Ten dele hebben de beschouwingen van Prof. Flume betrekking op vraagstukken, die alleen in het kader van de Duitse verhoudingen betekenis hebben, doch op sommige punten acht ik zijn overwegingen ook van belang voor de Nederlandse verhoudingen.

Alvorens tot de beschouwingen van Prof. Flume over te gaan meen ik goed te doen er op te wijzen, dat ik geenszins de indruk wil wekken, dat deze beschouwingen gedachten bevatten, die tevoren nimmer in Nederland zouden zijn ontwikkeld. Ook echter voorzover de door Prof. Flume ontwikkelde denkbeelden reeds eerder in ons land zijn gehoord, kan het zijn nut hebben over de onderhavige aangelegenheid een geluid uit het buitenland te vernemen, hetgeen immers op zijn minst in de richting wijst, dat het probleem van een zo juist mogelijke belastingheffing over inkomen en winst van een internationaal karakter is.

Prof. Dr Flume heeft zijn artikel geschreven naar aanleiding van de in Duitsland levende wens naar een z.g. „Grosse Steuerreform”. De na-oorlogse situatie in de Bundesrepubliek heeft geleid tot de heffing van vennootschapsbelasting (Körperschaftsteuer) en inkomstenbelasting (Einkommensteuer) volgens tarieven, welke nog aanmerkelijk boven de Nederlandse liggen, t.w. 60 % voor de Körperschaftsteuer en sinds Juni 1953 maximaal 70 % voor de Einkommensteuer. Daarnaast worden dan nog geheven de Gewerbesteuer, die overeenkomt met de inmiddels bij ons vervallen, uit de bezettingsjaren daterende ondernemingsbelasting, voorts een Notopfer Berlin en Vermögensteuer, uit welke opsomming moge blijken, dat de belastingdruk op N.V.'s en natuurlijke personen in Duitsland nog belangrijk zwaarder is dan bij ons. Uiteraard leidde zo'n toestand er toe, dat vele uitzonderingsbepalingen moesten worden gemaakt teneinde te voorkomen, dat een dergelijke belastingdruk de wederopbouw van het economisch leven in het na-oorlogse Duitsland al te ernstig zou verstoren. De huidige Einkommensteuer bevat dan ook een groot aantal bepalingen teneinde de wederopbouw, de scheepsbouw en de investeringen in het algemeen te bevorderen, waarop hier niet behoeft te worden ingegaan. Duidelijk is echter, dat bij dergelijke verhoudingen de gedachte levend is geworden, of het niet mogelijk zou zijn tot lagere tarieven te komen enerzijds, en anderzijds geleidelijk een einde te maken aan de bedoelde fiscale faciliteiten.

Een eerste schrede op deze weg heeft de Duitse wetgever gezet in de Zomer van 1953, toen de tarieven der Einkommensteuer werden verlaagd; het maximum werd gebracht van 80 % op 70 % en een aantal fiscale faciliteiten werden, zij het met een bepaalde aflooptermijn, opgeheven. Bovendien werd toen bepaald, dat de Körperschaftsteuer over uitgekeer-

¹⁾ „Der Betrieb”, 27. Januar 1954, Jahrgang 7, Nr. 4.

de winsten voortaan 30 % in plaats van 60 % zou bedragen; deze tariefverlaging werd voor een Aktiengesellschaft (A.G.) niet aan een grens gebonden, daarentegen voor een Gesellschaft mit beschränkter Haftung (G.m.b.H.) beperkt tot een winstuitkering van 8 % van het nominale kapitaal; dit laatste om misbruik van deze bepaling bij familievennootschappen (merendeels G.m.b.H.'s) te voorkomen.

In verband met de thans in overweging zijnde „Grosse Steuerreform“ merkt nu Prof. Flume in zijn artikel in „Der Betrieb“ ten aanzien van het tarief der Einkommensteuer o.a. het volgende op:

„Nach allgemeiner Meinung ist die derzeitige Einkommensteuer keine solche der Gerechtigkeit und Würde. Der Grund ist die Masslosigkeit des Tarifs der einerseits die Gegenbestimmungen gegen den Tarif zur Folge gehabt hat und auch unabhängig von diesen die Rechtsnatur der Einkommensteuer zerstört hat. Es gilt, auch das ist allgemeine Meinung, das „richtige“ Mass für den Steuertarif zurückzugewinnen und nach diesem Tarif eine gleichmässige Besteuerung durchzuführen .....

Der Ausgangspunkt aller Erörterungen um den Einkommensteuertarif muss u.E. der Spitzensatz sein, auf den hin dann die Progression zu entwickeln ist. Hinsichtlich des Spitzensatzes ist zu bedenken, dass es hier um Einkommen geht, das im allgemeinen nicht zum Verbrauch, sondern zur Kapitalbildung verwandt wird. Es geht also um die Frage, mit welchem Steuersatz die Kapitalbildung aus höherem Einkommen „steuerlich und wirtschaftlich zweckmässig und sozial gerecht“ belastet werden kann. Die steuerprogression ist an dem Gedanken orientiert, dass das Einkommen zum Verbrauch bestimmt ist. Für das Einkommen, das der Kapitalbildung dient, scheidet dieser Gedanke aus und ist eine progressive Besteuerung u.E. sinnwidrig, wenn man nicht die Nivellierung der Kapitalbildung als solche zum Ziel der Besteuerung erklärt. Nicht umsonst kennt denn auch die Körperschaftsteuer keinen progressiven, sondern den proportionalen Steuertarif. Mit einer zu hohen Besteuerung des höheren Einkommens, das der Kapitalbildung dient, trifft man sehr viel weniger den Steuerpflichtigen - für seinen Verbrauch, „für sich selbst“ behält der Bezieher hohen Einkommens immer genug - als die Kapitalbildung selbst. Die Kapitalbildung unterbleibt oder erfolgt nur in einem für die Gesamtwirtschaft ungenügenden Umfang.

Hinsichtlich des Einkommens, das für die Kapitalbildung verwandt wird, greift die Einkommensteuer in besonders sichtbarer Weise in die Einkommensbildung ein, sehr viel mehr als bei der Besteuerung von Einkommen, das verbraucht wird. Wenn die Einkommensteuer zu hoch ist, so beeinträchtigt sie das Einkommens- und Gewinnstreben, das nun einmal der Motor und das Lebenselixier unserer Wirtschaftsordnung ist. Welche Konsequenzen sich daraus ergeben, haben wir in den letzten Jahren erfahren.

Der „psychological breaking point“ für das Einkommensstreben, das der Kapitalbildung dient, liegt nach weit verbreiteter Meinung bei 50 % .....

Wir meinen, was das Einkommensstreben zum Zwecke der Kapitalbildung anbetrifft, sei mit 50 % der psychological breaking point schon hoch gegriffen. Für das Einkommen, das dem Ver-

brauch zugeführt wird, kann u.E. ohne dass wirtschaftlich schädliche Folgen eintreten, die Progression weiter steigen. U.E. bestehen keine Bedenken, die Progression für das zum Verbrauch verwandte Einkommen noch höher, selbst bis zu 80 % hinaufzuführen. Wenn die Einkommensteuer als individuelle Verbrauchsteuer gedacht wird, wie es in der steuerpolitischen Diskussion immer wieder in Erscheinung tritt, wird manchem eine Steigerung bis zu sehr hohen Sätzen sozialpolitisch sogar als erwünscht erscheinen. In der Fortführung der Progression wird man allerdings darauf Bedacht nehmen müssen, dass die Steigerung hinsichtlich der Stufen eine angemessene bleibt.

Lässt man den psychological breaking point von 50 % gelten, so ergibt sich für das Einkommen, das zur Kapitalbildung verwandt wird, ein Spitzensatz der Einkommensteuer von 40 bis 45 %, je nachdem, welche weiteren Steuerbelastungen des Einkommens noch hinzutreten. Dieser Satz sollte u.E. allgemein bei dem Einkommen von etwa 50.000 DM. für das darüberliegende Einkommen gelten. Wird das Einkommen über 50.000 DM. verbraucht, so würde für dieses Einkommen die Progression weitergeführt werden. Die Trennung der Besteuerung des Einkommens über 50.000 DM., je nachdem es zu Verbrauch oder Kapitalbildung verwandt wird, macht zwar Schwierigkeiten, die aber zu überwinden sind. Es handelt sich um verhältnismässig wenige Fälle. In diesen müsste das private Vermögen in einem Vermögensvergleich erfasst werden, wie hinsichtlich des gewerblichen Gewinns der Vermögensvergleich zur Ermittlung des Einkommens dient .....

Unser Tarifvorschlag geht dahin, ausgehend etwa von dem derzeitigen Steuerfreibetrag und beginnend mit einem Steuersatz von 10 % die Progression so zu entwickeln, dass bei etwa 50.000 DM. für das darüber hinausgehende Einkommen der Satz von 40 % erreicht wird und es bei diesem Satz oder jedenfalls bei dem Plafonds von 40 % auch bleibt, wenn das darüber hinausgehende Einkommen zur Kapitalbildung verwandt wird .....

Dit betoog van Professor Flume komt er dus op neer, dat voor de heffing van inkomstenbelasting over de hogere inkomens onderscheid zou moeten worden gemaakt in tarief, al naar gelang dit inkomen door de genierter wordt bespaard dan wel verbruikt. Dit lijkt mij een gedachte, die ten volle onze aandacht verdient.

Betrekken wij dit standpunt op de Nederlandse inkomstenbelasting, dan blijkt, dat een gehuwde zonder kinderen volgens de tabel voor 1954 over een zuiver inkomen van f 47.000.— een bedrag ad f 21.535.— aan inkomstenbelasting verschuldigd is, hetgeen neerkomt op een tarief van 45,8 %; dit tarief stemt ongeveer overeen met het tarief der vennootschapsbelasting ad 46 % voor winsten boven f 100.000.—, welke ook de omvang van die winst moge zijn. Het is nu een aantrekkelijke en logische gedachte, om het tarief der inkomstenbelasting voor de hogere inkomens hierop te laten aansluiten, voorzover dit inkomen althans niet zou worden verteerd, en de belastingdruk in dit geval dus te beperken tot een plafond van 46 %. Voorzover het inkomen evenwel wordt verteerd zou een belastingtabel kunnen worden gevolgd, welke nog iets hoger ligt dan de thans geldende tot een maximum van bijvoorbeeld 80 % voor het meerdere inkomen boven f 135.000.—, in plaats van 75 %, zoals volgens de

huidige tabel. Deze verhoging is uiteraard alleen gerechtvaardigd, indien de toestand van 's Rijks Schatkist hiertoe zou nopen.

Voor een inkomen van f 135.000.— van een gehuwde zonder kinderen waarvan f 20.000.— zou worden bespaard, zou zulks als volgt uitwerken, waarbij met een verhoging van de huidige tabel geen rekening is gehouden.

Belasting over f 20.000.— 46 %	f 9.200.—
Belasting over „ 115.000.— volgens tabel	„ 69.635.—
	<u>Belastingdruk f 78.835.—</u>

In dit voorbeeld kan van het inkomen van f 135.000.— een bedrag van f 36.165.— worden verteerd, terwijl f 20.000.— wordt bespaard en aan inkomstenbelasting f 78.835.— moet worden betaald. De besparing ad f 20.000.— kan door vermogensvergelijking worden vastgesteld.

Volgens het huidige belastingtarief zou over een inkomen van f 135.000.— een bedrag van f 84.640.— aan belasting moeten worden betaald. Bij een verteringspeil van f 36.165.— zou zulks betekenen, dat voor besparing een bedrag van f 14.195.— resteert, waaruit volgt, dat de tariefwijziging de gelegenheid tot sparen verruimt.

Bovendien heeft de betrokkene het thans zelf in de hand, door beperking van zijn verteringen een vergroting van zijn besparingen te verkrijgen en door de hierdoor veroorzaakte verlaging van de belastingdruk zelfs meer te sparen, dan hij op zijn verteringen bezuinigd. Zou immers in het gegeven voorbeeld de betrokkene zijn verteringen beperken tot f 28.965.—, dus met f 7.200.—, dan blijkt uit onderstaande berekening, dat voor sparen een bedrag van f 10.000.— meer beschikbaar komt, immers belasting over f 30.000.— à 46 % = f 13.800.—.

Belasting over f 105.000.— volgens tabel ... „	62.235.—
	<u>Belastingdruk f 76.035.—</u>

Het beschreven systeem betekent dus een extra stimulans om de uit deze hoge inkomens ter beschikking gekomen middelen voor investering aan te wenden.

Thans overgaande tot het aspect der vennootschapsbelasting citeren wij allereerst wederom enige delen uit het betoog van Prof. Flume.

„Allgemein wird eine Senkung des Körperschaftsteuersatzes vorgeschlagen .....

Gemeint ist immer der allgemeine Körperschaftsteuersatz. Eng verbunden mit der Frage des Körperschaftsteuersatzes ist das Problem, wie die Dividende bei der ausschüttenden Gesellschaft und bei dem Anteilseigner steuerlich zu behandeln ist .....

Ausgangspunkt der Doppelbesteuerung der Dividende ist die Regelung, dass der Körperschaftsteuersatz unter den höheren Progressionssätzen der Einkommensteuer liegt. Dafür soll die Doppelbesteuerung der Dividende einen Ausgleich bieten. Den Ausgangspunkt halten wir für verfehlt. Es ist nicht einzusehen, weshalb die Kapitalbildung innerhalb einer Kapitalgesellschaft steuerlich besser gestellt sein soll als die Kapitalbildung bei natürlichen Personen. Die Körperschaftsteuer sollte u.E. mit dem Spitzensatz der Einkommensteuer, der für das zur Kapitalbildung verwandte Einkommen gilt, u.U. auch noch mit einem etwas höheren Satz erhoben

werden. Dafür sollte die ausgeschüttete Dividende von der Körperschaftsteuer frei bleiben und nur der Einkommensteuer bei dem Anteilseigner unterworfen werden.

„Hinsichtlich der Körperschaftsteuer ist zu beachten, dass es *zwei grundverschiedene Arten von Kapitalgesellschaften* gibt, die Kapitalgesellschaften, an denen das Publikum beteiligt ist, und die Kapitalgesellschaften, die in Wirklichkeit Personenbezogen, gewissermassen Personalunternehmen mit beschränkter Haftung sind.

Die Personen-bezogenen Kapitalgesellschaften sind natürlich an einer Körperschaftsteuer interessiert, die mit niedrigeren Sätzen als die Einkommensteuer arbeitet. Sie erlangen dadurch einen Wettbewerbsvorteil hinsichtlich der Kapitalbildung gegenüber den echten Personalunternehmen. Das Korrelat der Doppelbesteuerung der Dividende können die Personen-bezogenen Kapitalgesellschaften in Kauf nehmen, weil sie im allgemeinen nicht darauf angewiesen sind, Dividende auszuschütten, und es deshalb auch nicht tun. Weil dem so ist, haben wir, seit es die Körperschaftsteuer gibt, das Spiel mit den Unternehmensformen zum Zwecke der Steuerersparnis.

Ganz anders ist die Situation bei den Kapitalgesellschaften, bei denen das Publikum beteiligt ist. Das Publikum ist auf die Dividende angewiesen. Abgesehen von Inflationen, wenn sie sich so abwickeln wie die letzten beiden, ist die Vermögensbildung in der Gesellschaft für den Publikumsaktionär von zweitrangigem Interesse. Der Publikumsaktionär wird durch ein System, das zwar die Körperschaftsteuer niedriger ansetzt als die Einkommensteuer, dafür aber die Dividende der Doppelbesteuerung unterwirft, unmittelbar betroffen. Er erhält keine oder eine zu geringe Dividende. Auch von der Gesellschaft her gesehen ist die Aktie ein zu teures Finanzierungsinstrument, weil die Gesellschaft mit der Bedienung der Aktie durch Dividenden rechnen muss und für sie sich die Kosten der Finanzierung durch Aktienemissionen infolge der Körperschaftsteuerbelastung der Dividende nach dem gegenwärtigen Stande verdupeln.

Hinsichtlich der Körperschaftsteuer ist die Alternative für die Steuerreform ganz klar vorgezeichnet. Wählt man einen gegenüber dem Spitzensatz der Einkommensteuer für das zur Kapitalbildung verwandte Einkommen niedrigeren Körperschaftsteuersatz und dafür die Doppelbesteuerung der Dividende, so ist das Ergebnis folgendes: Es bleibt bei der steuerlichen Begünstigung der Kapitalgesellschaft gegenüber dem grösseren Personalunternehmen, soweit es sich um eine Personen-bezogene Kapitalgesellschaft handelt. Man fördert weiter wie bisher das Spiel mit den Unternehmensformen zum Zwecke der Steuerersparnis. Man verhindert, dass die Aktie ein Instrument der Finanzierung wirtschaftlicher Unternehmungen durch das Publikum wird, man verhindert also einen echten Kapitalmarkt für die Aktie. Man fördert die seit Jahrzehnten bestehende Entwicklung, dass die Grossunternehmungen in die Hände von Allein- oder Mehrheitsaktionären übergehen.

Nach unserem Vorschlag dagegen, dass die Körperschaftsteuer mit dem Spitzensatz der Einkommensteuer für das zur Kapitalbildung verwandte Einkommen oder vielleicht noch etwas höher erhoben wird und dafür die ausgeschüttete Dividende von der Körperschaftsteuer freigestellt wird, verliert das steuerliche Spiel mit den

Unternehmungsformen seinen Sinn. Personalunternehmen und Kapitalgesellschaft stehen sich steuerlich grundsätzlich gleich. Wenn die Kapitalgesellschaft etwas höher besteuert würde, so würde damit der Besonderheit der Kapitalbildung in der Kapitalgesellschaft Rechnung getragen. Die Aktie wäre een geschikt Financieringsinstrument zur Beteiligung des Publikums an den wirtschaftlichen Investitionen. Der Aktien-Kapitalmarkt wäre mit einem Schläge gesund.

Den Plan, die Körperschaftsteuer auch für die ausgeschüttete Dividende zu erheben, dafür sie aber auf die Einkommensteuer des Aktionärs anzurechnen, halten wir schon aus optischen Gründen für unrichtig. Denn dadurch entsteht der Eindruck, als ob der Aktionär für seine Dividenden keine Steuern zahle. Auch eine Couponsteuer für die Dividende ist als allgemeine Regelung abwegig, weil das unearned income nicht geringer besteuert werden kann als das earned income. Um eine möglicheste Breite des Wertpapiersparens und des Wertpapierbesitzes zu erreichen, wäre allerdings zu überlegen, einen bestimmten Freibetrag einzuführen, bis zu dem die Einkommensteuer für Dividenden mit der Kapitalertragsteuer²⁾ abgegolten ist .....

Kort samengevat komt dit betoog van Prof. Flume er dus op neer, dat deze bepleit, dat over de winst van een vennootschap alleen Körperschaftsteuer wordt geheven, voorzover deze winst niet aan de aandeelhouders wordt uitgekeerd; het tarief zou ongeveer gelijk moeten zijn aan het tarief der inkomstenbelasting over de inkomsten, die niet worden verteerd, doch voor kapitaalvorming worden aangewend.

In de Nederlandse verhoudingen zou dit dus betekenen, dat de vennootschapsbelasting alleen wordt geheven over de winsten, voorzover deze niet aan de aandeelhouders worden uitgekeerd. Deze dividenden zouden dan bij de aandeelhouders door de inkomstenbelasting worden getroffen.

Deze combinatie van voorstellen, t.w. het bij de vennootschappen van vennootschapsbelasting vrijstellen van de uitgekeerde winsten, alsmede toepassing van het tarief der vennootschapsbelasting bij de inkomstenbelasting, voorzover het inkomen voor kapitaalvorming wordt bestemd, en het normale tarief hoger zou zijn, heeft het gunstige gevolg, dat een systeem van belastingheffing ontstaat, waarin de juridische structuur der onderneming van generlei betekenis meer is voor de belastingdruk; naamloze vennootschappen en firma's zouden hetzelfde fiscale klimaat verkrijgen³⁾. Het spreekt voor zichzelf, dat dit een terugkeer naar gezonde juridische verhoudingen mogelijk maakt, voorzover uitsluitend voor het bereiken van fiscale voordelen hiervan in het verleden is afgeweken. Voor de bedrijven, die hun juridische structuur zouden willen wijzigen, zou een stelsel van overgangsbepalingen moeten worden getroffen om dit te vergemakkelijken.

Het belangrijkste voordeel, dat in de voorstellen is gelegen, lijkt mij echter, dat een terugkeer naar gezonde verhoudingen op de aandelen-

²⁾ De Kapitalertragsteuer is te vergelijken met de dividendbelasting.

³⁾ In het Weekblad der Belastingen van 20 Februari 1954 doet de heer A. F. Tuk in zijn artikel „Lage beurskoersen van aandelen en de fiscus”, eveneens enige voorstellen tot verbetering van het fiscale klimaat voor aandelen in binnenlandse vennootschappen. Het komt mij echter voor, dat de voorstellen van de heer Tuk niet zo doeltreffend een einde maken aan de ongelijke fiscale behandeling van naamloze vennootschappen en firma's als de oplossing, die Professor Flume voorstelt.

markt wordt mogelijk gemaakt. Immers, door de dubbele heffing op de winsten van vennootschappen, welke voor uitkeringen werden bestemd, is het aandeel tegenover de obligatie en andere methoden van financiering in een zeer ongunstige fiscale positie komen te verkeren, met alle nadelige gevolgen van dien. De beschouwing, die Prof. Flume hieraan wijdt, en het onderscheid, dat deze onderkent tussen de familievennootschappen en de open N.V.'s verdient dan ook ten volle onze aandacht.

Volgens Prof. Flume zou de dubbele belastingheffing over dividenden moeten worden voorkomen, door in dit geval de heffing van vennootschapsbelasting achterwege te laten. Het komt mij voor, dat ook andere oplossingen hetzelfde gewenste effect zouden kunnen oogsten. In ieder geval lijkt het mij gewenst om, zo inderdaad de heffing van vennootschapsbelasting in dit geval zou komen te vervallen, het tarief der dividendbelasting belangrijk te verhogen tot bijvoorbeeld 40 %. Deze belasting zou dan voor binnenlands belastingplichtigen verrekenbaar blijven met de inkomstenbelasting, doch buitenlandse belastingplichtigen zouden dan althans voor 40 % belasting over de Nederlandse winsten dienen te betalen, hetgeen ons bij de huidige tarieven alleszins redelijk voorkomt, en bovendien voor hen toch nog een gunstiger regeling zou zijn dan de huidige.

Men kan zich tenslotte afvragen, of het bij de huidige Nederlandse verhoudingen mogelijk zou zijn, enerzijds winsten van vennootschappen voorzover voor uitkering bestemd, van de vennootschapsbelasting vrij te stellen, en anderzijds het tarief der inkomstenbelasting over inkomens, die voor kapitaalvorming worden bestemd, te verlagen, m.a.w. of de schatkist deze offers aan belastingopbrengst zou kunnen dragen. Zo dit echter niet het geval zou zijn, dan verdienen m.i. niettemin de geschetste voorstellen tot wijziging in ons belastingstelsel ten volle overweging, en zou de compensatie moeten worden gezocht, hetzij in een kleine verhoging van de tarieven van vennootschapsbelasting en inkomstenbelasting, hetzij in een verhoging van de omzetbelasting. Wij zouden in dit verband willen opmerken, dat het veel gehoorde bezwaar tegen een verschuiving van de belastingheffing van de sector der directe belastingen naar de indirecte belastingen, t.w., dat zulks voor de minst draagkrachtigen onder de bevolking een verzwaring van de belastingdruk zou betekenen, bij de huidige verhoudingen in ons land niet steekhoudend is te achten. Immers, juist door de geleide loonpolitiek ware het mogelijk de prijsstijging, die door de verhoging der omzetbelasting zou worden veroorzaakt, door een verhoging van het loonpeil te compenseren. Het zou ons overigens te ver voeren, om op dit aspect te dezer plaatse verder in te gaan.

Een gunstig moment voor doorvoering van de bovenbedoelde wijzigingen in de heffing van vennootschapsbelasting en inkomstenbelasting ware wellicht 1 Januari 1955, vanaf welke datum het tarief der vennootschapsbelasting (thans 46 %) wederom 40 % zal bedragen. Het zou dan wellicht de voorkeur verdienen dit tarief zoveel hoger te stellen dan 40 % (doch maximaal op 46 %), als nodig is om, bij vrijstelling van vennootschapsbelasting van de uitgekeerde winsten en bij toepassing van het tarief der vennootschapsbelasting (als maximum) op de inkomens van natuurlijke personen, die voor kapitaalvorming worden bestemd, de Schatkist een gelijke belastingopbrengst op te leveren, als deze zonder deze wijzigingen bij een tarief van 40 % zou ontvangen.